Tišina je storila ta,
Da mine Lukca trma vsa;
»Ker nisem maral za besedo,
Si misli, spraznijo mi skledo.«

Potuhneno lès od peči
Obračal k mizi je oči:
Kakó se naglo jim odseda,
Prav kmalo bode prazna skleda!

Sramote zarudelih lic
Se vstopil materi je vštric,
Jel spod komolca je jecljati:
»Kaj ste že prej mi djali, mati?«

A mati vedno še molče,
Itak je kaša v kraju že,
V spominu Lukcu to ostane:
Nikdar ni več si izbiral hrane.

—*va.*

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Katera reč v sobi nam je takrat najbolj všeč, ko je ne vidimo?

2. Kaj se zgodi, kadar začne na sv. večer o polnoči ura bíti?

3. Kateri bobnar z nosom bobna?

4. Kako globoko je morje?

5. Kdo nam more klobuk tako skrivaje z glave vzeti, da ga ne vidimo?

6. S čem more najrevniši človek najhitrejše obogateti?

7. Katera ura ima to lastnost, da si sama tudi posveti, kadar bije?

8. (Slovničarjem.) S čem se končujejo v slovenščini vsi skloni edinega, dvojnega in množnega števila za vse tri spole?

9. Si li ti že bil kdaj tam, kjer orehi rastejo?

10. Kaj je »nič«?

1. Postelja. — 2. Kladivo udari ob zvon. — 3. Vsaki, ker ljudi brez nosa ne rabijo za tako imeniten posel. — 4. Za en lučaj kamna. — 5. Veter. — 6. Z denarjem. — 7. Huda ura. — 8. S šestim sklonom, ker več jih nima slovenščina. — 9. Še nikoli ne; precej zraven pa že večkrat. — 10. Zamižiš, pa ga bodeš videl.